

Antidogma - A Muzulmán Testvériség lepaktál USraellel?

2011 december 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az olajmannából származó dollármillióival nyomtatékosítva Szaúd-Arábia heves politikai ellentámadást indított az arab népfelkelések hatásainak semlegesítésére, diplomáciai blokkot alkotva az olajmonarchiák körül Jordánia és Marokkó bevonásával, iszlamista szervezeteket pénzelve, Egyiptomban a szalafista irányzat hatalomra juttatása, Szíriában az Asszad-rendszer destabilizálása végett.

Nem félve a nevetségességtől, Rijád egészen odáig ment, hogy társadalmi reformok bevezetésére szólította fel Damaszkuszt, noha e téren a saját háza táján is lenne éppen elég tennivalója – és akkor még nagyon enyhén fogalmaztunk (gondoljunk csak a vallási kisebbségek vagy a nők ottani helyzetére). Törökországgal a sarkában, amely az újoszmán diplomáciával felvértezve regionális vezető szerepre pályázik, a vahabita királyság mint az iszlám integrizmus fészke minél több arab államot szándékozik összefogni, de persze nem Izraellel szemben, hiszen az arab világ kemény magját sújtó USraeli pörölycsapásoknak éppen a legfőbb haszonélvezője, hanem a síita Irán ellen, amelynek a több mint harmincéves embargó ellenére sikerült eljutnia az atomhatalmi rang küszöbéig, így aztán – a '60-as évek nasszerista Egyiptoma és a '80-as évek bászista Irakja után – az aktuális „fixációs tályogot” képezi a népi elégedetlenség kitörését kockáztató vahabita dinasztia számára.

Az Egyesült Államokkal 42 éve folytatott stratégiai együttműködésének eredménye Jeruzsálem csaknem teljes elzsidósodása, Palesztina majdnem teljes gyarmatosítása, Irak összeomlása és a szunnita hatalom ottani megszűnése, Szudán megcsonkítása a dél-szudáni prócionista enklávé létrehozása révén, legutóbb pedig Líbia összeomlása – mindez anélkül, hogy kérdésessé tenné kollaborációját a cionista entitás fővédnökével és jogtiprásai legfőbb kezesével.

Sajtóinformációk szerint az utóbbi időben intenzív kapcsolatfelvételre került sor a Muzulmán Testvérek és az amerikai kormányzat között annak érdekében, hogy a Nyugat politikailag rehabilitálja az iszlamista mozgalmat, amely különösen aktív Egyiptomban és – a NATO-agresszió óta – Líbiában, valamint kisebb mértékben Tunéziában és Szíriában, és amelynek a palesztinai ága nem más, mint a Hamasz. A vallásos testvériséget mindaddig sújtó politikai bojkott megszüntetésével szándékoznak elérni csatlakozását az amerikai stratégiához, és így némileg kompenzálni az USA „m hibáját”, hogy képtelen rábírní Izrael a telepítési politikája felfüggesztésére és a palesztinokkal való tárgyalásai folytatására.

A Muzulmán Testvérek „renovált” politikai pártként való pozicionálása az egyiptomi politikai életben ezt az irányvonalat jelzi, amely az amerikai séma szerint végeredményben a pániszlám szervezet és a szentföldi latorállam közötti ellenségesség felfüggesztését, vagyis a Mubarak-érabeli status quo fenntartását és megerősítését szolgálja.

Kérdés, mit szól majd ehhez az egyiptomi hadsereg, amely Szadat és Mubarak Amerika-barát „devianciája” ellenére mégiscsak megőrzött valamit Nasszer pánarab nacionalizmusának szellemiségéből, és amelyet egy több mint fél évszázados legitimációs vita állít szembe a Muzulmán Testvérekkel, konkrétan a nemzeti függetlenségért vívott harcban tanúsított elsőbbség tárgyában. Ezt a szerepet ugyanis az 1928-ban alapított vallásos testvériség magának vindikálja, miután az oszmán birodalom összeomlása nyomán az iszlám újjászületést és a nyugati befolyás elleni erőszakmentes küzdelmet tűzte zászlajára, amivel ebben a gyarmati elnyomás alatt álló régióban

erős vonzerőt gyakorolt az értelmiségi elitekre, tartósan megvetve lábát az észak-afrikai arab államokban (Egyiptom, Szudán, Líbia, Algéria). Hiába lavírozott azonban az egyiptomi monarchia és a brit kolonializmus között, a harc szükségletei szerint váltogatva együttműködést és ellenállást, 1948-ban végül mégis betiltották, pedig akkoriban már egymillió táborával jelentős politikai erőt képviselt Egyiptomban.

A szekuláris arab államokkal szembeni eszmei és ereszakos ellenállása a betiltását vagy legalábbis tevékenysége korlátozását eredményezte máshol is, nevezetesen Szíriában és Irakban (ahol a Bász világi ideológiája ellen harcolt). Egyiptomban a testvériség betiltásáról szóló dekrétumot kiadó Mahmúd an-Nukrasi Pasa miniszterelnököt meggyilkolták, megtorlásul két hónappal később, 1949. február 12-én merénylet áldozatává vált a mozgalom alapítója, Hasszán al-Banna.

A palesztinai katonai összeomlás és Izrael Állam létrejöttének összarab szintű traumatikus sokkja jórészt háttérbe szorította az egyiptomi trón és a Muzulmán Testvérek közötti leszámolást, amely azonban nemcsak a királyság alapjait ásta alá, hanem a testvériséget is diszkreditálta. Ezt az Egyiptomon belüli torzsalkodást ugyanis sokan hajlamosak voltak egy nevetséges figyelemelterelő (diverzán) akcióként értékelni ahhoz képest, hogy egy nyugati entitás jött létre az arab világ epicentrumában, Palesztinában. Így sokáig rajta maradt Muzulmán Testvéreken a gyanú árnyéka, hogy csupán eszközök voltak a brit imperializmus szolgálatában az arabok központi konfliktusának az elbagatellizálása érdekében.

Az egyiptomi hadsereg azután nemcsak a monarchiát söpörte el, hanem vele együtt a pániszlám mozgalom hatalmi álmait is szertefoszlatta. A „szabad tisztek csoportja” 1952. július 26-án Faruk királyt száműzetésbe, a vallásos testvériséget pedig illegalitásba kényszerítette. Fatális tévedés volt. Új királyi menedékükben a Muzulmán Testvérek harcot indítanak az egyiptomiak hiteles népi legitimitás által övezett karizmatikus vezetője, Gamal Abdel Nasszer ellen, aki antiimperialista politikája miatt egy példátlan nyugati offenzíva célpontjává vált az arab világban.

Nasszer Tel-Avivra függesztette tekintetét, a muzulmán testvériség viszont Mekkára, a Cityre és a Wall Streetre figyelt. A nacionalista tiszt Izraelt tekintette az arab világra leselkedő legfőbb veszélynek, és a pánarab szolidaritást részesítette előnyben, miközben a Muzulmán Testvérek a vallási szolidaritást prédikálták a világiasság ellenszereként, palástot borítva az izraeli „fait accompli”-ra. Így a testvériség, amely egykor a brit kolonializmus elleni harcot vezette Egyiptomban, utóbb de facto egy gyékényen árult az arab ügy sírásóival: Szaúd-Arábiával, Amerika kiérdemesült vazallusával és Jordániával, a Közel-Kelet brit zsandárjával. Azt mondják, hogy a hatalom korrumpál. A mellékelt ábra szerint néha már az ellenzékiesség is...

Gazdag István, demokrta.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
